

Volkgericht versus gerechtigheid

Vorige week is een 21-jarige automobilist veroordeeld door de Haagse rechtbank voor het doodrijden van de pas 13-jarige Donnie Rog in Scheveningen. De verdachte had tussen de 65 en 75 per uur gereden, terwijl ter plaatse 50 km was toegestaan. Na het ongeval was hij doorgereeden; pas 's-avonds had de verdachte zich gemeld op het politiebureau.

Het Openbaar Ministerie (OM) had in die zaak een werkstraf geëist, een voorwaardelijke celstraf en een rijverbod van 3 jaar. Het feit dat er geen onvoorwaardelijke gevangenisstraf werd geëist viel bij de nabestaanden volstrekt verkeerd. Tijdens de zitting ontstond er - na een spijtbetuiging van de verdachte - een grote vechtpartij, waarbij familie van Donnie de verdachte aanvloog, stoelen door de rechtszaal vlogen, de politie moest ingrijpen en de zitting zelfs werd stilgelegd. De eis, 240 uur werkstraf, was in de ogen van de nabestaanden - maar getuige alle reacties op nieuwssites en sociale media ook die van het grote publiek - veel te laag.

De straf die de verdachte van de rechter uiteindelijk heeft gekregen - een celstraf van negen maanden waarvan twee maanden voorwaardelijk en een verbod om auto te rijden gedurende vier jaar - viel heel wat beter bij het publiek dan de eis van de officier van justitie.

De rechter heeft in het vonnis uitdrukkelijk aangegeven de gang van zaken bij de zitting te betreuren en dat deze geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat de nabestaanden zich niet konden vinden in de eis van de Officier van Justitie.

"De rechtbank heeft begrip voor de emoties die bij nabestaanden aanwezig zijn, maar (...) kan het gedrag niet anders duiden dan het zelfwillen vergelden van leed dat is aangedaan. Dat is rechtens en maatschappelijk niet aanvaardbaar", aldus de rechters in het vonnis.

Het doet mij denken aan een Duitse moeder die in 1981 de moordenaar van haar zevenja-

rige dochter Anna in de rechtszaal doodschoot. Op de derde zittingdag smokkelde ze een wapen de rechtszaal binnen en schoot acht maal op de verdachte die ter plekke stierf. Voor deze daad moest zij zich bij de rechtbank verantwoorden en werd wegens doodslag en verboden wapenbezit tot zes jaar gevangenisstraf veroordeeld. Zij

kwam na drie jaar vrij. In Duitsland kreeg zij een heldenstatus.

Het zou te gemakkelijk zijn om in een beschouwelijke column aan de orde te stellen dat slachtoffers niet voor eigen rechter mogen spelen en dat uit onderzoek meerdere malen is gebleken dat strafrechters in Nederland juist relatief hoge straffen opleggen, vergeleken met rechters in andere Europese landen. We hebben het hier bijvoorbeeld over ouders die hun zoon hebben begraven. Zij hebben intens verdriet en konden zich kennelijk niet neerleggen bij de gang van zaken bij de zitting en de hoogte van de strafeis. Zeker wie zelf kinderen heeft, kan zich verplaatsen in de hevige emoties die een dergelijke zaak heeft opgeroepen bij deze ouders.

De zaak-Donnie werpt de vraag op in hoeverre er in de rechtszaal ruimte is voor emotie en rechter rekening houdt met de publieke opinie. Voor emoties van nabestaanden bestaat een - zeer beperkt - podium in de vorm van spreekrecht. Maar uiteindelijk is het aan de rechters en het OM om, op basis van duidelijke feiten, tot een eis en straf te komen.

Ik meen dat de rechter in de zaak-Donnie zich niet heeft laten leiden door emoties, maar simpelweg de zaak juridisch anders heeft beoordeeld.

Emoties zijn mooi, maar in de gedaante van argumenten overtuigen ze niet.

Mr. David Dronkers

Dronkers & Dronkers ADVOCATEN

Roerkade 8 ■ 6041 KZ Roermond ■ 0475-723333
Brusselsestraat 42 ■ 6211 PG Maastricht ■ 043-4100120
www.dronkersendronkers.nl ■ info@dd-advocaten.nl